

Ov-vermaak en -verdriet

In een poging het bus- en tramlijnennet van Den Haag eens beter te leren kennen, besloot ik eens een middagje te kriskrassen door de stad. Eerst maar eens lijn 16. Na één halte plofte er een tobbetje-even-rond naast mij neer, dat meteen van wal stak. Binnen vijf haltes kwam ik alles te weten over haar hallux valgus, waardoor haar ene schoen groter moest zijn dan de andere, (een onpaar, zogezegd) haar stukkende knieën en artritische handen, haar onmisbare koffertje, (bepaald geen bahut), haar ideeën over het Kunstmuseum, (prachtige werken van pointillisten) en de algemene status van het land, (Job aan 't elfde, altijd weer de gewone man die het moeilijk had). Veel van de omgeving, met de fraaie fin-de-sièclearchitectuur, nam ze niet op. Binnen een seconde nadat ik opgestaan was om uit te stappen, (en over haar koffertje struikelde), richtte ze haar logorroë op een andere passagier.

Een straat verder was de halte van mijn volgende tram, lijn 11. Er was een schamele snackbar, met ervoor een bankje met daarop een versjachelde man met enkele lege bierblikjes om zich heen, en één vol blikje in zijn hand. "Mevrâh, " riep hij, "weeduw adderaandehandismetdiesnackbar? Ikmaamesorrege." Ik keek naar de deur, waarop een briefje hing. "Gesloten tot 9 januarië" stond er. De snackbar zag er zelf uit zoals een genebbisj snackbarretje eruitziet als de uitbater een weekje vrij heeft, maar alles was nog heel en het leek niet alsof er ingebroken was of zo. "Niks aan de hand," zei ik tegen de vriendelijke drinkebroer, "ik denk dat hij gewoon even vrij heeft na een drukke kerstperiode." "Ja, maar ik maak me gewoon sorrege. Dammag toch zeker wel?" Ook dit zei hij in een ferm Plathaags accent, dat ik jammer genoeg niet goed kan nadoen. Dat beaamde ik, en voegde toe dat ik het zelfs erg aardig van hem vond. "En weedu wasse bij mij hebbe gedaan?" ging hij verder, "se wouwe inbreken, en hebben een raampie ingedrukt. Ik had het kenne late reparere van de verzekering, maar dat doen ik nie! Ik ga d'r vannacht naast sitte, en als die dan terug komt en se hand door de ruit steekt om se karwei af te maken, dan geef ik 'm een rotklap op se hand met me hamer". Hij schaterde van de voorpret. Niet erg christelijk, maar ik wenste hem er veel succes mee. Inmiddels kwam lijn 11 aan en ik wuifde ten afscheid naar de vriendelijke dronkenlap.

In lijn 11 zat schuin voor mij, aan de andere kant van het pad, een afroïde vrouw met een klein hondje, van het soort dat breder was dan hoog. Het ras weet ik niet, maar een briard was het zeker niet. "Ga maar zitten, anders val je nog om!", zei ze zorgzaam. Gezien zijn lichaamsbouw leek me dat niet waarschijnlijk, eerder dat het beestje door zijn poten zou zakken. "Hij is heel lief," zei ze tegen haar overbuurvrouw, "en voor niemand bang. Alleen voor mannen en kinderen." Twee derde van de wereldbevolking is dus niemand. Tja, dat is ook een manier om ertegen aan te kijken.

Het eindstation van deze lijn was bij het strand. Het was best lekker weer, dus ik wandelde in een kwartier een stukje over de boulevard. Het was er behoorlijk levendig voor een januaridag. Er waren enkele dappere surfers op zee, in wet- of drysuits. Een

jongetje meende een sint-jakobsschelp te hebben gevonden met een heuse parel erin. IJsjes waren nog niet verkrijgbaar, maar bij diverse kraampjes was een patatje oorlog te koop, net als een jalapeñoburger en bij de visafslag in de haven was er sliptong in de aanbieding, net als steenbolk.

Met bus 22 naar Het Markenseplein. Een oer-Hagenees wist niet dat je al sinds een paar jaar niet meer met contant geld een kaartje bij de chauffeur kon kopen. Hij had geen ov-pasje, wel een chipkaart, maar die was niet geauthenticeerd. Maar in een vriendelijke ons-kent-onssfeer kwamen de eveneens zeer Haagse chauffeur en de reiziger er wel uit. Op het eerdergenoemde plein over op tram 12 richting station Hollands Spoor. De diversiteit aan woonwijken was tijdens deze rit het grootst. Van de chique vogelwijk, (waar ik zowaar een carolina-eend in een sloot zag zwemmen,) door de brave bomenbuurt, (waar ik geen wierookden zag, bekend van de houtsoort carolinapine) en door de Transvaalbuurt, – die onder andere bekend is vanwege de Haagse Markt met haar vele kraampjes met ugli's, gojibessen en chiazaad, een veelheid aan mariene vissoorten en ingrediënten voor baba ganoush,– tot aan het station.

Intussen waren twee passagiers druk aan het discussiëren over gemmologie. Het klonk tegenstrijdig, maar avonturijn bleek innerlijke rust te geven. Serpentijn, daarentegen, zou juist energie geven. Voor een beschermende en zuiverende werking moest je bij amethyst zijn, en rozenkwarts was voor ongeveer alles goed. Carneool, ook wel kornalijn genoemd, (beide vormvarianten van chalcedon) zou goed werken tegen apathie, maar de werking van apatiet was gewoon somatisch, het hielp tegen een doodordinaire loopneus. Ze kon niet goed zeggen of gesteente met een orthorombisch kristalstelsel altijd gunstiger was dan met een triclien stelsel, waarschijnlijk maakte het weinig verschil. Aldus wijzer geworden werd het voor mij tijd om de tram uit te stappen. Bij het voorbijlopen viel me nog op dat ze wel een verdraaid mooie intaglio als hangertje om haar hals had.

Mijn een-na-laatste rit was lijn 9, van Hollands Spoor naar Den Haag Centraal en daarna met de RR tot min of meer voor de voordeur. Te uwer informatie: De RR is een lightrailverbinding die een bepaald deel van de Randstad bijzonder adequaat van vervoer voorziet.

Een week of wat later onderzocht ik enkele andere routes. Bij de meeste ritjes gebeurde er niets, en de buurten waren ook niet erg spannend. In lijn 17 echter zat een vrouw onoorbaar en à bout portant in haar mobieltje te kijken. De hele tram kon meegenieten van haar ruzieperikelen met weet ik wie. (Ik vermoed haar ex, maar het kon ook haar baas zijn.) Ze had in elk geval bewijs tegen hem, zwart-op-wit, en je kon weetikwat (Wiki-woord) zeggen, maar hij liegde (sic!) dat hij barstte en zijn beschuldigingen over haar nep-MeTootjes sloegen nergens op, en ze wilde er geen woorden meer aan vuilmaken en ze had nou genoeg in handen om haar recht te krijgen en hem te sueën, en daar zou haar advocaat wel voor zorgen, en de rechtszaak was ophanden en die man had verder toch niks omhanden dus dat moest wel goed komen en ze dankte God en Zijn ouwe moer dat ze bijna van hem af was. Erover peinzend of Onze-Lieve-Heer nu eigenlijk wel of geen moedertje had, was ik vooral blij dat ik haar advocaat niet

was. Met haar foon/phone in haar hand liep ze, al kijkend, naar de deur. Toen ze een jongeman passeerde en deze “Kwakkwakwak” tegen haar zei, richtte haar toorn zich op hem. Het opnoemen van de ziektes die ze hem toewenste, zal ik nu maar achterwege laten. Getromboseerde hemorroïden waren nog het minst vervelend.

De daaropvolgende bus was vrij vol. Een gestreste moeder leidde een groepje uitgelaten kinderen van een jaar of 8 naar binnen en zei hun zoveel mogelijk voor in de bus te gaan zitten. Aan hun parafernalia te beoordelen was er een verjaardagspartijtje gaande, maar wie de jarige job was, was niet meteen duidelijk. De kinderen kwamen hetzriger over dan ze waren, want ze gehoorzaamden braaf. Twee schattige meisjes, een ervan met vlechtjes en een ander met een parmantig chignonnetje wilden linksvoor gaan zitten maar hielden zich net op tijd in. Het waren de plaatsen voor ouderen, motorisch of anderszins uitgedaagden en zwangeren. Hun dilemma was duidelijk want op de enig overgebleven plaats voorin zat ik. Hun ogen dwaalden van het plaatje van de oude van dagen naar mij, ze prakkiseerden duidelijk of ze aan mij konden vragen van stoel te wisselen. Ik hielp de dametjes uit de brand door op te staan en naar de uitgang te lopen; ik was bij mijn halte.

Tot zover mijn Simon Carmiggeltachtige, maar bijna volledig waargebeurde belevenissen in tram en bus.